

סיפור מעולם פאזורלס

אחוזת פחד

פירפון

לורן רוברטס

לורן רוברטס
פירפול
אחוזת פחד

מאנגלית: תם פררו

Lauren Roberts

לרכישת הספר המלא לחצי כאן

לורן רוברטס
פירפול
אחוות פחד

Lauren Roberts
FEARFUL

FEARFUL Novella #2

Copyright © Lauren Roberts 2025

Published by arrangement with Simon & Schuster UK Ltd 1st Floor,
222 Gray's Inn Road, London, WC1X 8HB

COPYRIGHT: POWERLESS is a trademark of Lauren's Library LLC.

עורכת: שירי צוק

הגהות: אילת שני

עימוד: אורית רובינשטיין

עיצוב עטיפה: חן יאקה שומרון | 'לימונדה' סטודיו למיתוג

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע, לשדר או לקלוט בכל דרך או בכל אמצעי אלקטרוני, אופטי, מכני או אחר – כל חלק שהוא מהחומר שבספר זה. שימוש מסחרי מכל סוג בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט אלא ברשות מפורשת בכתב מהמוציא לאור.

© 2025 כל הזכויות בשפה העברית

שמורות לא(ה)בות 2018

Printed in Israel 2025 | נדפס בישראל 2025

סידור, עימוד, הפקה וקדם־דפוס במפעלי כנרת, זמורה, דביר – מוציאים לאור בע"מ
רח' אגוז 6, פארק תעשיות חמץ, חבל מודיעין 7319900

Kinneret, Zmora, Dvir — Publishing House Ltd.
6 Egoz St., Hevel Modi'in Industrial Park 7319900, Israel

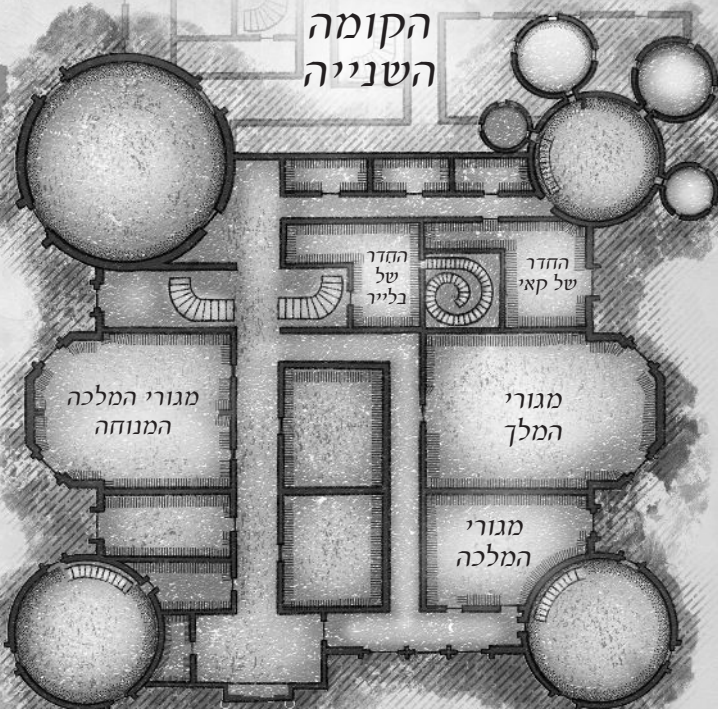
מסת"ב ISBN 978-965-7865-033

www.kinbooks.co.il

www.ahavot.com

לכל מי שמפחדים – להתאהב או להיכשל –
אתם אמיצים יותר משנראה לכם.

הקומה השנייה

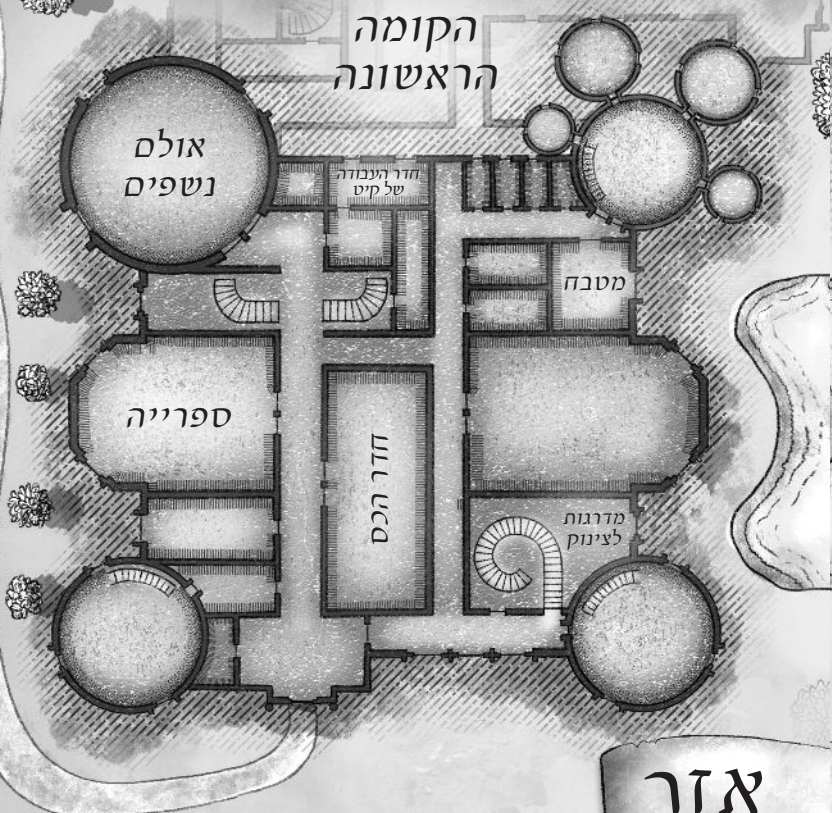

אגם

טירת

הקומה הראשונה

פרולוג מארה

המתים נאבקים כאילו עוד נותרה להם סיבה לחיות. הגוף הזה היה כבד במיוחד כשהוא חרוחר לרגלי מוות. אבל לא באופן שבו גרירת גופה נוטה להתיש אדם. אתם מבינים, למוות היה כל מה שהיא הייתה צריכה כדי לחרוץ את דינם של המתים. כשהיא זימנה כוח, הוא ענה לקריאתה. כשהיא הייתה צריכה להיות מפתה, היא התעטפה ביופי כבשריון. וכשהמוות הייתה צריכה להצדיק את המוניטין האכזר שלה, זה בדיוק מה שהיא עשתה. לא, משקל נשמתו של האיש הזה הוא זה שהאט את צעדיה. אפלה הסתחררה מסביב לליבו הדומם, כיסתה את עורו הקר בחטאי העבר. היא הייתה חלקלקה כשמן תחת מגעה של המוות. כשהיא נוגעת בו באצבעות ספורות ככל האפשר (המוות לא אוהבת ללכלך את ידיה), היא גוררת את האיש המתחנן מקרסולו לאורך הביצה העכורה. בעולם החיים הוא אומנם מת, אבל פה, המוות הוא חסד שיש להרוויח.

היא לא מביטה לאחור. היא כבר מכירה את חובותיה היטב – גם היא מקוללת בדיוק כמו הנשמות שהיא לוקחת. ערפל כבד משתרך על פני הקרקע הנרקבת. הוא חונק את האיש שהיא גוררת ומציף את הדרך שלה. היא מפלסת את דרכה בעשן המאיים, עוצרת מתחת לעץ מרקיב כדי לשאוף אוויר. לשמחתה, ים הערפילים מעמעם את הצחנה של נשמתו המוכתמת של האיש ומטביע אותה. מוות מרימה מבט אל הענפים העירומים שמנסים לגרור את עצמם

מעלה, אל השמיים האפורים תמידית. עצים מעוותים צומחים מתוך האדמה הבוצית כמו אצבעות גרומות, מצביעים על החיים שמעבר לבית הקברות המהולל הזה.

מוות עושה את דרכה בין העצים החיוורים, רגועה לגמרי לנוכח האווירה המצמררת במקום בו נולדה, כשהנשמה עוד משתוללת באחיזתה. טחב נתלה מכל ענף ומלטף את מצחה של מוות כמו הינומה מבעיתה. כמו כלה שברחה מיום חתונתה.

ממלכת המתים מקבלת אליה בברכה את ילדיה.

מוות גוררת את הנשמה מבעד לסבך עצים גרומים וצוחקת כשהיא מוצאת את דרכה מבעד למסך הטחב. העצים אוהבים לרכל. או, ליתר דיוק, הנשמות שטמונות בתוכם אוהבות לרכל. מי שמכיר את מוות באופן אישי תמיד יזהה אותה בקולו של אדם אחר.

עצמות מתפצחות מתחת לכפות רגליה. קרסול הנשמה נחבל באחיזת אצבעותיה העדינות של האישה המפתה, והוא צורח כשעצם ירך קטועה חותכת את עורו מכוסה הבוץ. דם מטפטף מזרועו ונמרח על האדמה הנרקבת. הארץ מלקקת בשקיקה את החיים שהיא זוכה לטעום רק לעיתים נדירות. האיש צועק כשהקרע מתחתיו מתחילה לנשום כמו היצור מזיל הריר שהיא.

"עדיין לא." מוות גוערת חרישית ברעבונה של האדמה. היא שולפת חרב ארוכה ומושחרת בידה הפנויה ובחודה מוכתם הנשמות מסיטה הצידה את העצמות שחוסמות את דרכה (מוות גם לא אוהבת ללכלך את מגפיה).

למראה הלהב, שעכשיו נוטף עשן שחור, האיש צורח שוב. "בבקשה! בבקשה, שחררי אותי! אני –"

"אין שום סיבה לצעוק." קולה של מוות נעים – יש אנשים שאולי אפילו היו מתארים אותו ככן. בפעם הראשונה מאז שהיא גנבה אותו מהחיים, היא מסתובבת ומביטה בנשמה שהיא גוררת. הוא כל כך נשכח עד שזה מרתק, היא חושבת כשעיני הענבר שלה משוטטות על פני שער החום חסר הברק ותווי פניו מוכתמי הבוץ. אבל פניו מכוסות במעטה

של פחד, ומשעמם ככל שזה יהיה, זה לפחות מוכר לה. "אף אחד לא יכול לשמוע אותך," היא מסיימת בפשטות.

האיש ממצמץ אליה באימה. "א-אבל... את יכולה לשמוע אותי...?"
מוות מרשה לעצמה לרחם על הנשמה הזאת לרגע. "אני לא מי שהיית רוצה שתיענה לתפילותיך."

חוד החרב השחורה שלה נתלה מכף ידה ונגרר על האדמה היבשה, מתניז אחריו ניצוצות. האיש ממלמל משהו לא ברור והיא מגיבה, "אל תיבהל מהעצמות. אני פיזרתי אותן שם, בשביל האפקט הדרמטי."
"מ-מה?" הוא משתנק.

"לבני אנוש יש ציפיות גבוהות מהמוות. לא משנה כמה הם מפחדים ממנו, הם בכל זאת מבלים חלק נכבד מחייהם בתהייה כמה נורא הוא יהיה." המוות מלקקת את שפתיה ומדברת כפי שהיא בדרך כלל מדברת – בכנות. למוות אין זמן לגינונים. "לא רציתי לאכזב."

לשמחתה, האיש מפסיק להיאבק בה. "אז, העצמות... לא אמיתיות?"
"איזו שאלה מטופשת." הינה היא, הבוטות המקסימה של המוות.
"במיוחד מאחר שאתה כבר יודע את התשובה."

שיתוף הפעולה של הנשמה לא נמשך הרבה זמן.
מוות נאנחת ושומטת את הקרסול שלו. עצים חיוורים מתנשאים מעליהם והנשמה ממצמצת אל ענפיהם מכוסי הטחב מנקודה שנשחקה באדמה הנרקבת. מוות שולפת מטפחת מתוך גלימתה כדי למחות מידיה את הטינופת שהנשמה החוטאת השאירה עליה. "אתה חופשי ללכת."
האיש מתיישב בפתאומיות. בוץ מטפטף במורד סנטרו והוא מדבר כלא מאמין. "ב-באמת?"

"ובכן, אתה יכול גם להישאר לשכב שם, אם אתה רוצה." מוות מושכת בכתף אחת. דווקא זה מה שגורם לאיש להירתע מתחתיה. זו מחווה קלת דעת במיוחד, כאילו היא עטתה על עצמה את עורה של בת אנוש, והוא לא בדיוק מתאים לה. "אתה חופשי לעשות כל מה שתרצה," היא אומרת בפשטות.

"אבל... מה אני אמור לעשות?" הוא שואל בהיסוס.

"למצוא דרך אל מחוץ לממלכת המתים." מוות עושה צעד לאחור.
 "או שלא."

הוא ממחר לעמוד על רגליו ומייד מטיח שאלות במי ששבתה אותו.
 "יש דרך החוצה? מה אני אמור לחפש? אני אוכל לחזור הביתה?"
 מוות לא סרה למרותו של אף אדם. במקום זאת, היא משאירה אותו
 עם הבטחה שרוב האנשים נאחזים בה לנצח. "אתה לגמרי לדרך פה.
 אלא אם תמצא דרך החוצה."

ואז היא מסתובבת ומגרשת את הנשמה אל הברידות.
 אבל הוא לעולם לא יהיה לבד, לא באמת.
 מוות מרימה מבט אל ים הנשמות הרוחות. כמו שמיכה מתפתלת,
 גופים מכסים כל סנטימטר מהקרקע הצחיחה. כל הפנים מיואשות, כל
 נשמה מבקשת לצאת לחופשי. הן עוברות זו דרך זו, לא מודעות לדבר
 מלבד לברידות שמרעילה אותן מבפנים.

ומוות צועדת ביניהן – כמו מגל שמשסע את הצללים.
 היא מעיפה מבט מעבר לכתפה וצופה בנשמה הטרייה מחפשת נתיב
 מילוט על פני האדמה הסדוקה. תקווה מאירה בעיניו כשהוא חופר בבוץ,
 לא מודע לעשרות הנשמות האחרות לידו שעושות בדיוק אותו דבר.
 מוות מסיטה מבט באכזבה.

כולן מתעמעמות בסופו של דבר. הבידוד שוחק את הנפש, אבל
 בכל זאת, אלה שלא מצליחות להשלים עם גורלן מחפשות דרך החוצה.
 הזמזום הבלתי פוסק של הנשמות המייללות הוא שיר ערש שמוות
 צועדת לצליליו (לעיתים קרובות, הן מזמרות את צערן בהרמוניה בלי
 לדעת זאת).

כמו רשת קורי עכביש סבוכה, אינספור חיים נמתחים להם במחשבותיה
 של המוות. היא מחפשת חיים שכבר מתחילים לאבד אחיזה, נשמה
 שאיבדה את שיווי המשקל שלה על החבל המתוח.
 גבר מבזיק בעיני רוחה. שערו הזהוב סתור מעל לזוג עיניו הירוקות
 והפראיות. הוא מתווכח, עצבני, אבל מילותיו לא ברורות.
 אבל זה לא מה שמבהיל את מוות (היא לא נבהלת בקלות, אתם

מבינים). תווי פניו המוכרים, כמו זיכרון ישן, הם אלה שעוצרים אותה. פנים נוקשות מקיפות אותו, מבזיקות במחשבותיה של מוות, והיא מרגישה את כוח חייו של האיש נפרם באופן בלתי הפיך. הוא מרים בקבוקון אל שפתיו וכולע. הגורל גורע חוט שפעם היה חזק, קוטע את חיי הצעיר באכזריות. מוות מקמטת את מצחה בהפתעה ומנסה להעמיק את הקשר שלה אליו. מעט מאוד אנשים הצליחו לסקרן אותה, ואף אחד מעולם לא נראה כמוהו. לא בחיים האלה, לפחות. האיש טעם את המוות מרצונו החופשי. הוא ויתר על עתידו, על עתיד של מלך, לא פחות. ושומר ממלכת המתים ירצה לדעת מדוע. היא קמה על רגליה. מנענעת בראשה. אפילו מחייכת קלושות. מוות נשבעה שהיא תמות לפני שכף רגלה תדרוך שוב באילייה.

פרק 1

קיש

המגיפה בוערת במורד הגרון שלי.
אם כך, זהו טעמו של כוח טהור.
מחאות ההילרים מתעמעמות באוזניי, מתערבבות בצעקות המלומדים
המקיפים אותי.

אני רואה את חוסר האמון המציף את פניהם המטושטשות.
ציוויתי עליהם להביא לי את המנה המזוקקת הזו.
ועכשיו תפקידם להשאיר אותי בחיים.
מטופש, פזיז, מטורף – לא אכפת לי.
יש לי תוכניות גדולות בשביל אילייה.
אני רק צריך לחמוק ממוות.

פרק 2

מארה

החיים עכשיו הרבה יותר משעממים משהיו, כשמוות הייתה בין החיים. זה קצת מעציב אותה. היא קיוותה שהמין האנושי ירשים אותה. מוות שואפת במורת רוח (שאיפה שטעמה מזכיר עשן ואת העלים היבשים שנשברים מתחת למגפיה), וצועדת בצער בעקבות ריחה של נשמה שלהוטה לפגוש אותה. לריאותיה אין כל צורך באוויר, אבל יש הרגלים – גוף שואף אוויר באופן אינסטינקטיבי, נואש לספק חיים למי שבתוכו – שקשה להיפטר מהם. אתם מבינים, מוות נוטלת על עצמה את האחריות להעריך את מה שבני האנוש לא מעריכים, ונשימה היא בלי ספק תופעה שלא זוכה להוקרה.

אז כשאוויר לח ממלא איברים חסרי תוחלת, מוות מטיילת באדמות הטירה בביטחון של בת מלוכה.

המקום הזה מעורר בה תחושת היכרות מעומעמת, למרות התפלות שהשתלטה על הממלכה. העצים מעוותים, מרכינים את ראשיהם תחת מגעו חסר החמלה של הזמן. אפילו השמיים שנתלים מעליה, כמו נשטפו מחיוניותם הרגילה כשמוות מעבירה את אצבעותיה על אבני הגיר שמרכיבות את הטירה.

כן, המקום משמים הרבה יותר משזכרה אותו. השומרים חולפים על פניה בתהלוכה עצלה, לא מודעים לעיניה הצופיות של מוות. לא אכפת לה שהם לא מזהים אותה – או שאף אחד אחר לא מזהה אותה, למען האמת. למעשה, היא למדה ליהנות מהמקום שמתוכו היא מתבוננת בחיים. מוות הוא תפקיד תובעני, כפי

שאפשר לתאר, אבל בעיניה, הבעיות חסרות החשיבות של המין האנושי הן הסחת דעת מבורכת.

בן אנוש אחד דואג משומה על עורו. אחת אוכלת קערת דייסת שיבולת שועל בחוסר רצון, בטוחה שזה מזון נחות. אחר מתווכח עם אהובתו על אי-הבנה ברורה למדי.

ככל הנראה, אלה הדברים ששווה לחיות למענם. מחשבה שמשעשעת את מוות עד מאוד. הדרך החביבה עליה להעביר את הזמן – בין איסוף נשמות והצגתם בפני הבדידות שתוציא אותם מדעתם – היא תחביב שרוב האנשים יזהו בשוגג כ'ריגול'. לא, ההתבוננות הממוקדת שלה היא בסך הכול ביטוי לסקרנות. מחקר שעוזר לה במקצועה. תשוקה ליום-יומי (בני האדם) ולטרגי (חיהם המשמימים).

אתם מבינים, במוות יש הרבה מעבר למה ששמה מרמז. היא ליירי, ככלות הכול (עובדה שבפני עצמה אמורה להיות מעניינת דיה). אסור שיהיו לה תחביבים?

מוות לוקחת את הזמן כשהיא מטיילת באין-ספור המסדרונות בטירה. היא לא ממחרת – לא כמו החיים. וחץ מזה, בקושי נשאר לה משהו חדש לגלות. הזמן השאיר את חלקת העבר הזו שלמה לגמרי. יש בזה משהו מצמרר למדי, אבל לא במובן שמוות בדרך כלל מעריכה. אתם מבינים, היא לא נהנית מהתזכורת המוחשית לטעות הכי גדולה שלה.

היא מתעטפת בקפלי גלימתה ועושה את דרכה בין שלוליות אור השמש השוטפות את הרצפה הרכה. המשיכה שהיא מרגישה בבית החזה שלה מתחזקת עם כל צעד שהיא עושה, והיא מפלסת נתיב בלהיטות לעבר הנשמה שנמצאת בקצה החבל. מפני שבכל שנותיה, היא מעולם לא הכירה אור שנפרד מכוחו מרצונו החופשי.

מוות הוא בדרך כלל משהו שמלכים לא עושים בחינניות. וזאת בדיוק הסיבה שמוות נהנית כל כך מזמנה עם בני המלוכה. אפילו כשהם מרימים אליה מבט מהקרקע הבוצית של ממלכת המתים, הם עדיין מחלקים הוראות בלא היסוס. זה מסקרן, לראות בן אנוש רב-

עוצמה מבין אט־אט למה הוא הפך – לא יותר מנשמה נטושה שנלכדה ברשת הגורל.

"עם כל הכבוד, הוד מלכותך, אתה מודע לעובדה שזה עדיין מטורף?" אי־האמון המנומס מגיע מכיוון החדר האפלולי שמזמן אליו את מוות. הנשמה קוראת אליה מתוכו, נפרמת תחת כוכר משקלה של החלטה בלתי הפיכה. הקשר שלה לבן האנוש הזה עמוק, כאילו עורקיהם קשורים יחד, ליבותיהם מהמהמים את אותה המנגינה. ואף על פי שהאיבר כבר מזמן התקרר בחזה הדומם של מוות, הוא מזהה את עצמו באיבר שפועם על זמן שאול במרחק צעדים ספורים בלבד. הנשמה השוטה עוד מקווה.

ולפני שנים רבות, מוות הייתה שוטה בדיוק כמוה.

"אני מודע לזה," עונה קול גברי אחר, נעים הרבה יותר. הוא לא נשמע כמו גבר שרוצה למות. "אבל אין ברירה. אני יכול לסמוך עליך?" מוות עוצרת במסדרון, ממתינה לפני שתיכנס ותתעמת עם מקור הסקרנות שלה. אין כל צורך להבהיל את הנשמה הגוססת לעיני נשמות אחרות. היא לא מפלצת, ככלות הכול. הקשר שלה לאיש הזה מאפשר מגע פיזי ואת היכולת להבחין. אבל מוות לא רגילה להיראות בידי אלה שחיים־למדי. המקרה יוצא הדופן הזה יהיה הפעם הראשונה של שניהם. "כן, הוד מלכותך." זה הקול הראשון. מוות שמה לב שהוא נשמע כאילו הוא רגיל לפסל כל משפט שלו לכדי משהו קומי, כאילו הוא בקושי מסוגל לקחת את עצמו ברצינות. "אתה יכול לסמוך עליי. אני רק מקווה שאני, אה, אשרוד את זה."

ההערה הזו, נוסף לסקרנות העיקשת שלה, גורמת למוות לשלוח אצווה מכוחה לעבר האיש. הנשמה שלו לא מיועדת לממלכת המתים. למעשה, היא יכולה לראות את חייו נפרשים לפניו בבירור – הם ארוכים, ומאושרים יותר מחייהם של מרבית האנשים.

מוות נאנחת. בפעם המיידע־כמה לאורך העשורים, היא מתפעלת מחשיבותם העצמית של בני האדם. כל נשמה מאמינה שהיא ראויה לכך שמוות תתחקה אחריה. אבל היא אישה עסוקה, אתם מבינים.

והיא לא מבזבזת את זמנה על הפרנויה של מי שחושד שהיא עלולה להיות בסביבה.

אם אתה רוצה ללכוד את תשומת ליבה של מוות, תמות.
"בוא נקווה שבלייר תתנהג יפה." זה שוב הקול היציב. "אני אהיה שם אם תצטרך משהו."

היא שומעת רשרוש בד וצל מסתלסל לאורך השטיח. גבר, לבוש בחליפה לבנה מסנוורת, עוצר בפתח הדלת. פניו עטויות המסכה נפנות בחזרה לעבר המלך. "לא שזה משנה כשאני מי שאומר את זה, אבל לדעתי מה שאתה עושה למען הממלכה נפלא ממש. וקאלום איש טוב – אני מקווה לעזור לשניכם בכל דרך שאוכל."
איזו כנות, חושבת מוות. ובכל זאת, בעיניה אין טעם לדבר שלא בכנות.

מוות מעריכה – בעצם, מצפה ל – מילים כבדות משמעות. כאלה שיכולות להציף עיניים ולרכך אפילו את הקשה שבלבבות. זה אחד הדברים שבני האנוש עושים נכון – להרגיש.
"תודה, לני," המלך עונה בשקט. מוות חושבת לעצמה שהוא נשמע מהוסס. היא חושבת הרבה דברים, מרביתם בוז-זמנית, אבל אף לא אחד מהם ניכר בתווי פניה השלווים. היא נושאת את עצמה במקצועיות מנוסה וסטואית.

מוות קשובה מאוד, יחסית למישהי בגילה.
"לני" הזה יוצא אל המסדרון בחיוך שהולך ודועך. בכל זאת, הוא נראה חרד למדי – הבעת פנים שכנראה לא מופיעה לעיתים קרובות על פניו המנומשות. מוות בוחנת אותו היטב, מתחקה אחר התלתלים האדומים שמקפצים עם כל צעד ארוך שלו. אז כשהוא מסובב לפתע את מבטו לכיוונה, היא נבהלת כמעט למוות (כמו שהחיים אוהבים להגיד, אף על פי שזאת הגזמה בוטה שלא קיבלה את אישורה).
מצחו מתקמט באי־ודאות. ואז עיניו החמות מתנגשות במבטה הצונן של מוות.

היא נצמדת אל הקיר כמו פגר בתצוגה. במשך עשרות שנים היא

חיה (במובן המטפורי, כמובן) בצללים, בלתי נראית ובלי נטל של זהות כלשהי, ופתאום מישהו מסתכל עליה. הנער הזה שמדיף ניחוח עמילני – פרט שלעניות דעתה של מוות, אי אפשר להתעלם ממנו – הוא הראשון שמכיר בנוכחותה.

היא לא בטוחה מה לחשוב על זה.

היא מביטה אל מעבר לקיום הפיזי הזה ובוחנת את הנשמה שלו. היא כמו מסיטה וילון, שמאחוריו נמצאת השכבה השנייה של מהות האדם. והנשמה הזו בוהקת – זוהרת בברק צהבהב. בדיוק מה שמוות ציפתה למצוא.

לני מסיט את מבטו ומנענע בראשו. "שיט", הוא ממלמל. "אני באמת פרנואידי."

בהצהרת תבוסה זו, הוא יוצא שוב לדרכו לאורך המסדרון. מוות מביטה בערגה בדמותו המתרחקת. ואז בקיר שמפריד בינה ובין אותה נשמה כחולה שמהבהבת בתוך חדר העבודה.

כף רגל מטופפת בקצב קבוע על הרצפה. לפעמים היא מעמידה פנים שזה קצב הלב שלה. המחשבה מספקת לה מידה מסוימת של נחמה, אף על פי שהיא לא מנסה לתהות למה.

אחרי התחבטויות רבות, היא צועדת בעקבות ניחוח העמילן שמשתהה ברחבי הטירה. היא מצדיקה את הסחת הדעת הזו, בעובדה שאף אדם חי מעולם לא חש בנוכחותה.

המסתורין שטמון באיש העמילן שווה את זמנה היקר. וחויץ מזה, המלך עוד יגסוס כשהיא תחזור.

מוות בוטה למדי. רגישות היא ממש לא חלק מהגדרת התפקיד שלה. השומר מוביל אותה החוצה, אל חצר האימונים, שם התלבושת הלבנה שלו מסנוורת אותה עוד יותר תחת קרני השמש. הוא צועד בזהירות לעבר אישה צעירה שמשלתט על מעט הצל שעץ נדיב מציע לה. היא שרועה מעל לדשא הרך, קווצות מרשימות של שיער בגון הלילך נדבקות למצח הלח שלה.

היא נראית כאילו היא התעמלה. איזה ניצול לא מושך של חיים.

האישה מקמטת את המצח למשמע רשרוש הבר. ומזדעפת כשמקור הרעש מדבר.

"וואו, את ממש מזיעה. אולי את בכל זאת אנושית."
ההיכרות מרתקת את מוות. אולי היא תוכל ללקט קצת רכילות עסיסית ולחלוק אותה עם העצים בבית.
עיניה של הצעירה נפקחות באחת. והיא מייד מעבירה עליו מבט קפדני. "כל העמילן הזה כנראה עלה לך לראש. אני חושבת שאין לך מושג עם מי אתה מדבר."

(מוות מרגישה סיפוק משונה מההכרה הזו בריח המוגזם. ברגעים כאלה היא אסירת תודה על שהיא יכולה להפסיק לנשום).
זה כל מה שהאישה מואילה בטובה לומר, לפני שהיא נשכבת שוב על מצע הדשא ומרשה לעיניה להיעצם שוב. היא כמו מתענגת על השלווה הרוממת, משלבת את אצבעותיה מעל לבטן שלה בסיפוק.
"אז, אה, אני עדיין פה."

מוות צופה באישה מתרוממת לישיבה, מתנשפת. "לא רמזתי לך הרגע שעדיף שתתרחק ממני?" קולה כה מתנשא, זה מרשים.
"תאמיני לי –" לני מרים את היד בכניעה מעושה – "הייתי שמח לעשות את זה. אבל לרוע המזל של שנינו, אני לא יכול."
"בבקשה." השיער המפתה שלה כלל לא מרכך את תווי פניה החדים.
החיוך שלה מלגלג. "תרשה לי לעזור לך."
לפתע, מגפיו של השומר מתרוממים מעל לאדמה והוא כמעט צווח.
"המלך! באתי לפה בפקודת המלך!"

אז, זו היא בלייר, הגורמת לגברים לחשוש לחייהם. היא חזקה מאוד – זה ברור למדי. אבל בדיוק כמו כל שאר האליטות, היא לא עשתה דבר כדי להרוויח את העוצמה שלה. זו עוצמה שאולה. גנובה.

מוות מתיישבת על הדשא, מתכווננת למופע. אבל, למורת רוחה, המופע לא נמשך הרבה זמן. הטלקית – מוות ממש אוהבת את כל התארים המטופשים הללו – קמה על רגליה ומניחה את השומר על

שלו. עכשיו, משהתאחד שוב עם האדמה, לני מעביר כפפה במורד פניו ונאבק להירגע.

בלייר לא מרסנת אפילו טיפה אחת של בוז בהבעת פניה. "היית בסך הכול שלושם סנטימטרים מעל לאדמה." היא ממצמצת באיטיות. "בקושי." "כן, ומייד ריחמתי על כל מי שגבוה ממני," לני מהרהר בקול. מוות ובליר רק מסתכלות עליו, לא מתרשמות בכלל מהבדיחה. הוא ממצמץ בעיניים החומות שמאחורי המסכה, אותן עיניים שלכדו את מבטה של מוות בלי משים. הוא מוסיף ביובש, "אני צוחק." "מה שתגיד. אתה רוצה שאני אסביר לך עכשיו למה לא צחקתי?" "תני לי לנחש." השומר עונה בשמחה מעושה. "את לא יודעת איך צוחקים?"

מוות מעבירה את מבטה ביניהם. "לא, כי צחוק בדרך כלל מלווה משהו מצחיק," בלייר עונה בשרכוב שפתיים שהיא כבר מתורגלת בו. לני נאנח בתבוסה. "טוב, בואי נגמור עם זה." הוא סופק את כפות ידיו עטויות הכפפות, כאילו הוא צריך הכנה לפני שיאמר את המילים שעומדות לבקוע מפיו. "פיידין חזרה." בלייר ממחרת לבלוע. דבר לא חומק מתשומת ליבה של מוות. "אז? למה שיהיה לי אכפת אם תפסו את הבוגדת?" "כי למלך יש תוכניות בשבילה. תוכניות שלפיהן היא אמורה להישאר בחיים ולעזור לאלייה."

"ושוב," מסננת הטלקית חמומת המוח, "איך זה קשור אליי?" השומר מסיר את המסכה מפניו באימפולסיביות וחושף עוד כתריסר נמשים. האף שלו ישר. הלסת שלו חזקה. עיניו כנות. מוות מזהה בו את הרצון להראות לבליר את הרגש החקוק בתווי פניו. הוא נואש לבנות ביניהם קשר שמבוסס על כנות.

כמה אנושי מצידו.

בלייר עושה צעד מהוסס לאחור. מוות, מודאגת, נתקפת בדחף לעשות כמות.

היא יכולה להעריך גילוי רגשות שכזה, הזמנה כה ברורה לחיבור. אבל מוות הרוויחה את הזכות לא להרגיש דבר. היא לא מייחלת לרגשות לא קרואים או להשלכות שלהם. אז העובדה שהיא יושבת כה קרוב לרגשנות שכזו, גורמת לה להידרך.

"את יודעת מה פיידין תנסה לעשות לך, "לוחש לני.
"כן." עיניים חומות מתגלגלות להן מאחורי כמה וכמה קווצות שער לילך. "מילת המפתח במשפט הזה היא 'תנסה'."
מוות מרותקת כליל. החיים שאחרי המוות אף פעם לא דרמטיים כל כך.

"פיידין לא תפסיק." היא רואה את הבהילות במבטו של השומר. "במיוחד אם אתן נמצאות באותה הטירה. והמלך צריך לשמור עלייך."
"עכברושת השיכונים היא בוגדת," בלייר יורקת. חיים שלמים עברו מאז מוות שמעה את העלבון הזה. "למה שהיא תחיה חיי פאר בטירה עם –?"

"בקרוב את תגלי למה," לני קוטע אותה ומתאמץ לבלוע. "כרגע, הדבר היחיד שאת צריכה לדעת זה שאני... אני מונית לתפקיד השומר הפרטי שלך. כדי להגן עלייך מפיידין."
רגע של דממה מחניקה עובר ביניהם.
ואז, צחקוק מבהיל ורועם בוקע מפיה של בלייר. "עכשיו, זאת..."
היא פולטת נחרת בוז. "זאת הייתה בדיחה."
השומר מפטיר צחוק חלש ונבוך. "אה, את כבר לא תצחקי כשתביני שאני רציני."

מוות תוהה אם לחייך בתגובה לכידור שובה הלב הזה. היא לא מחייכת, כמוכן. החיוך שלה שמור לאירועים מיוחדים בלבד.
בלייר עושה צעד איטי קדימה וקולה נוטף כפור. "אתה? תגן עליי?
מפני פיידין גריי?"

"תירגעני שנייה." לני מרים שוב את ידיו בכניעה. "בואי לא... נעיף את השליח באוויר בכוח המחשבה, אוקיי? אני בסך הכול עושה מה שאמר לי לעשות."

הטלקית נראית מפחידה למדי כרגע. יותר משמוות נראית בעיני מרבית האנשים. אבל זה לא מטריד את אַם ממלכת המתים – היא אוהבת שממעטים מערכה. ככה, הסיפוק שמציף אותה לנוכח מבטי האימה שהיא מרוויחה, גדול הרבה יותר.

לא, מוות היא לא מפלצת. סתם משעמם לה. "ומי בדיוק אמר לך לעשות את זה?" שואלת בלייר בכעס.

"כמו שאמרתי לך, זה היה –"

לפתע, זרועה של הטלקית נשלחת לפנים והיא שוב מרימה את לני מהקרקע. "זאת הייתה הסמלת?"

הוא מתפתל באחירתה ומחוויר. "הסמלת?" קולו נשבר. "אני לא –" "מישהו בטוח שכנע את המלך שאני זקוקה להגנה מרגילה," בלייר רותחת מזעם. "היא עשתה את זה. היא מנסה להשפיל אותי."

מוות מעבירה את מבטה ביניהם.

"מה? תראי," השומר מתנשף, "אין לי מושג על מה את מדברת. המלך לא רוצה שהיא תנסה להילחם בך, זה הכול. והוא חושב שאני הכי מתאים להיות זה שיפריד ביניכן, כי פיי לא תפגע בי כדי להגיע אל מי שהרגה את החברה הכי טובה שלה."

אזכור עקיף של מוות. משום מה, ההערה גורמת לה להרגיש כאילו כללו אותה בשיחה.

מבטה הנזעם של בלייר הופך מנוכר. היא עוטה את ארשת הפנים של מי שמשחזרת זיכרון במחשבותיה, נקודה קריטית בזמן. מוות מטה את הראש, כפי שהיא עושה לעיתים קרובות כשמשהו מצליח לסקרן אותה. היא יודעת, באופן אינטימי יותר מרוב האנשים, איך נראית חרטה.

כוחה של הטלקית (הם עדיין קומיים בעיניה, הכינויים האלה) כושל, ומאחד בין לני ובין הקרקע אליה הוא השתוקק כל כך. מעט מאוד דברים מפתיעים את מוות בגילה המתקדם – פליאה היא תוצר של חוסר ניסיון, אתם מבינים. אבל כשהשומר מתקרב אל בלייר, הוא עושה זאת בפרץ בוטות שאפילו מוות לא הייתה מצליחה לחזות מראש.

הוא עוצר סנטימטרים ספורים מהמטלה שהמלך הפקיד בידיו, שניהם קרובים זה לזה.

בלייר מרימה את הסנטר וחורכת אותו במבט יוקד.
הוא עושה כמיטב יכולתו להחזיר לה באותה מידה.
מוות בטוחה שהעצים לעולם לא יאמינו לה.

הכעס על פני השומר נראה זר, כאילו הוא בקושי יודע איך לבטא את הרגש. "תאמיני או לא –" הוא צוחק צחוק חסר הומור – "אין שום דבר שהייתי רוצה לעשות פחות מלבלות את הזמן שלי איתך. אבל המלך מצווה עלייך להישאר בחדר שלך עד להודעה חדשה, ומפני שאני קרוב לפיידין, אני חסר המזל שיצטרך לשמור עלייך מפניה." איכשהו, מבטה של בלייר מצר עוד יותר. "אתה היית חייל המשמר הקיסרי ששמר עליה."

מוות מתייקת את הביטוי לשימוש עתידי. היא לא ידעה שבימים אלה יש לשומרים תואר כל כך מהודר. אילייה אוהבת כל כך להמציא חשיבות.

לני מהנהן ומאשר את דברי הטלקית.
בנימה רגועה – באופן מדויג – בלייר שואלת, "ומה הכוח שלך?"
"זאת השאלה הראשונה שלך?" חייל המשמר הקיסרי מנענע בראשו (זה תואר משעשע, מוות מניחה). "לא, אני לא יודע, איך קוראים לי, או –"
"ממש לא אכפת לי איך קוראים לך, תפוזון," בלייר לועגת לו.
"מה הכוח שלך?"

הוא נאנח. "אני הייפר."
"הייפר...?" היא חוזרת על המילה כלא מאמינה ומייד נושפת בכזו.
"נור, טוב שאני לא באמת צריכה שמישהו יגן עליי מרגילה, אחרת הייתי מתה."

עכשיו מוות מרגישה קצת מחוץ לעניינים. היא לא בדיוק בקיאה ביכולות של האליטות, אף על פי שכוח הוא דבר מוכר, יחסי. לא, היהירות שמתלווה אליהם היא הדבר הלא מוכר. בני האנוש הם לא אלה שאמורים לתת שמות לכוחות הללו.

"ממש מצחיק." נימת קולו של לני מעידה שזה ממש לא הצחיק אותו. "ועכשיו, בואי נלך לחדר שלך לפני –"
 "איך אני אמורה לדעת שאתה לא סתם אומר את זה?" בלייר מתפרצת בכעס.

החייל שהיא כינתה בכינוי החיבה 'תפוזון' מצביע על עצמו ברוגז.
 "נראה לך כאילו אני נהנה מזה?"
 היא מזדעפת אבל לא מאבדת אפילו טיפה מהעוקצנות בקולה.
 "טוב, אז אולי עדיף שאני פשוט אגאל אותך מייסוריך, הממ?"
 מוות מתקרבת אליהם כשהטלקית מרימה יד, מתכוננת להנחית את הכוח שלה (היא משתמשת בהגדרה 'שלה' בחופשיות) על החייל.
 אבל לני רק מטה את הראש קלות. הוא נראה כאילו משהו מסקרן אותו.
 סקרנותה של מוות משתקפת בעיניו. "לא..." ההיפר, כביכול, אומר באיטיות. "את לא רוצה להרוג אותי."
 הממ.

מוות נאלצת שלא להסכים איתו. בעיניה למודות הניסיון, דומה שלטלקית יש כל כוונה לפטור את עצמה ממנו. אבל בני אדם הם יצורים מבלבלים. אולי מוות פירשה את המצב לא נכון (היא בטוחה שלא, אבל היא מוכנה לעמוד על טעותה).
 בלייר פותחת את פיה, כנראה בציפייה שמילים יצאו מתוכו.
 אבל התפוזון שלה, לדבריה, רק מושך בכתפיו. "אולי את בכל זאת אנושית."

מוות שוקלת את דבריו בדממה סטואית – כפי שהיא עושה בדרך כלל. (אף על פי שהיא באותה קלות יכלה לדלג לצד זוג אוהבים שיצאו לטיול, להזיל דמעה על הנשמות שהיא אוספת, לצחוק משורת מחץ של בדיחה שהיא שמעה. אבל מוות לא רואה כל טעם בהפגנת רגשותיה, שכן אין שם אף אחד שיחלוק אותם עימה. היא מעדיפה לא להרגיש דבר, במקום להרגיש הכול לבד.) האם זה מה שהופך אותם לבני אנוש? הערך שהם מייחסים לחייו של מישו אחר? הכרה בשווי, ביופי, במשהו לחיות למענו? מוות כבר לא זוכרת.

ההוכחה לאנושיותה של בלייר נמצאת במרחק מבט אחד חטוף בשביל יצור רב-עוצמה כמו מוות. בסקרנותה, היא מסיטה את המסך הרוחני ומציצה מאחוריו אל מישור אחר לגמרי. נשמתו של לני זוהרת, זהובה, בעוד נשמתה של בלייר היא מערבולת של ירוק עכור. מוות ממצמצת.

ייתכן שהיא אפילו השתנקה בתדהמה, לא שמישהו היה שם להעיד על כך.

אט-אט, מוות נעמדת על רגליה. צועדת במעגל צפוף מסביב לשניים, שמביטים זה בזה בכעס. היא כבר לא מקשיבה למילה שהם אומרים.

שום דבר לא קיים מלבד הרגע הזה שבו שתי נשמות – הפוכות בכל מובן אפשרי – מושיטות זו לזו יד.

מוות מתקרבת אל התופעה עוד יותר. אילו היא הייתה צריכה לנשום, היא הייתה קרובה דיה כדי שנשימתה תדגדג אותם. מבטו מתמקד בפתילי הנשמות שנשלחים זה אל זה. הם באים והולכים כמו גאות ביישנית, אזמרדג נוגע בזהב ברגע שנקבע מראש.

הנשמות שלהם לא בדיוק שזורות, כמו גורלם של נאהבים, אבל הן גם לא מנותקות לגמרי, כמו אלה שנועדו להישאר זרים.

זה משהו אחר לגמרי. חיבור שנולד מבחירה.

מוות הופכת דוממת כפי ששמה מרמז.

השילוב בין נשמותיהם לא הוא שמפתיע אותה – לא, זה משהו שהיא כבר מכירה היטב. אין שני בני תמותה, היא קובעת, שמתאימים זה לזה פחות משני אלה. כי מוות כבר ראתה בעבר התלכדות של נשמות, ואף התענתה מכך. לא ייתכן שהחיבור הזה כה מקודש.

משום כך, מוות מחליטה לבדוק מה יעלה בגורלן של שתי הנשמות הלא החלטיות. היא כמעט מסוגלת לצחוק לנוכח הזיווג חסר המזל. לגורל, שקירב בין השניים, בהחלט יש חוש הומור.

אין לה ספק שזה יהיה מבדר, לכל הפחות.

... אחנוק אותך בשנתך, בלייר מאיימת כשמוות מתיישבת

בחזרה במקומה באנחה. דומה שהטלקית נכנעה לפקודת המלך, אם כי בחמת זעם.

לני מחייך חיוך שבאופן מרשים נעדר כל רגש. "זה יהיה אדיב מצידך, משמע שלא תעשי את זה."

מוות נשענת לאחור על כפות ידיה וצופה בהם רבים.

אם אלה שבאמת נועדו זה לזה לא הצליחו לשרוד את השילוב הגורלי בין נשמותיהם, היא חושבת במרירות, שני אלה בוודאי יקרעו זה את זה לגזרים.

היא לא חסרת לב, מוות.

לא לגמרי.

האיבר השבור כבר לא פועם, זה הכול.

פרק 3

קיש

מבטי עובר על כתב היד המסודר שלו בפעם המאה.
שיננתי בקפידה את מכתב הפרידה האחרון של אבא, והאמת שבו
רודפת אותי. אני רואה את המשפטים כשאני עוצם את עיניי, טועם את
מחרוזת הברות על לשוני.
מבטי הלאה גולש במורד הדף מכוסה הדיו אל הסוד המטלטל.

בתור מלך אילייה, אתה עכשיו שומר סודותיה.
ובדיוק כמו שאבי עשה בשבילי, אני משאיר מאחוריי
את האמת. המגיפה שהעניקה לנו את כוחות העל
במתנה לא הייתה מקרית. היא נוצרה כדי לחזק את
הממלכה שלנו, וזה בדיוק מה שהיא עשתה - אם
כי, לא באופן שפביאן אזור התכוון.

אני תוחב את המכתב ברישול בחזרה למגירה שבה מצאתי אותו.
אבל אני לא זקוק למילים שמולי. קולו של אבא עוד מהדהד
בראשי.

"אף אחד מלבד המלומדים וההילרים של חצר המלכות לא יודע
את זה - וכך זה יישאר. הכוח הזה נועד לאילייה לבדה. לעולם לא נהיה
שוב ממלכה חלשה. ואם לא אצליח לפטור אותנו מהרגילים שעוד נותרו
פה, אתה תהיה ממשין דרכי. הם הפגם במגיפה הלא גמורה, מחלה
שעלינו לטהר מתוך השושלת שלנו."

אני מנענע בראשי בפעם המאה, כשאני חושב על הדרישה שלו. כמה מבוזזים הם הכוחות שלנו. כמה שנים בזבזתי כשהאמנתי שאבא עושה משהו נפלא – משהו שיצדיק את מורת הרוח הבלתי פוסקת שהוא הפגין כלפיי.

אני מתופף באצבעותיי על השולחן הסדוק לפי קצב ליבי. זאת הייתה התוכנית החשובה שלו? לפטור את אייליה מנכמה רגילים פחדנים? זה כל מה שאדריק אור מעורר היראה הצליח לחשוב עליו? דפיקה על דלת חדר העבודה מבריחה את הרוגז ההולך וגובר שלי. אני מכחכח בגרון. "פתוח."

מלומדים חמורי סבר נכנסים לחדר בזה אחר זה, ושורת הילרים קודרים באותה מידה נכנסים בעקבות התהלכה שלהם. הם מקיפים את השולחן שלי בנוקשות, חלקם מסדרים נייר קלף בעוד אחרים מכינים שלל בקבוקונים מלאים עשבים מרתיעים למראה. אני מתיירא מפני המארב היום-יומי הזה, אף על פי שהוא מתרחש באשמתי.

הילר החצר הראשי מברך אותי ב"הוד רוממותך" קצר. זה מוזר, לדעת שהאמת על המגיפה שלנו הופקדה בידי של מי שריפא כל אחת ואחת מהפציעות של קאי ושלי כשגדלנו. אני מניד בראשי לעבר ההילר המנוסה. "מה שלומך, איליי?" אצבעותיו הקרות מתחילות למשש את הגרון שלי כרגיל. "ובכן, אני מאוד כועס עליך, מלכי הצעיר." אני לא יכול שלא לחייך בתגובה לבוטות שלו. "אני מעריך את הכנות שלך."

"אני זקן, הוא מציין. "מותר לי לומר כל מה שאני רוצה. זה נחמד למדי, למען האמת."

הוא מסמן לי לקום ומדקלם את האבחנות שלו בזמן ששאר ההילרים מתעדים אותן. ואז כפות ידיו נוגעות בגב שלי, מרגישות כל נשימה שאני שואף. תחושת עקצוץ מטיילת במעלה עמוד השרדה שלי, כשמעט מהכוח שלו מחלחל לתוכי.

עשר דקות חולפות ואני עדיין עומד שם, תחת ידיו הקפואות של

ההילר. בדיוק כמו שעשיתי בכל יום מאז בלעתי מנה מהמגיפה לפני שלושה ימים.

"שתה את זה," איליי פוקד עליי ונותן לי בקבוקון עכור.

אני נועץ מבט ספקני בנוזל החום. "דרשת שלא אבלע את המגיפה,

אבל את זה... את זה אתה רוצה שאכניס לגוף?"

"אמרת לנו להשאיר אותך בחיים." ההילר לא טורח להסוות את

הרוגז שלו. "אף על פי שידעת שעוד מנה מהמגיפה עלולה להיות

קטלנית לאליטה, בלעת אותה לפני שהספקתי לעצור אותך בעצמי."

הזקן מנענע באצבעו בפניי, לא מפחד מהכתר שנח על הראש שלי.

"אז, כן, אתה תשתה מהתמיסה הזו, כי הכוח שלי כבר לא יכול לעזור

לך. אנחנו לא בטוחים אם יש משהו שיכול לעזור לך."

לשבריר שנייה אני תוהה אם כדאי שאנזוף בהילר החצוף. זה מה

שאבא שלי היה עושה, ככלות הכול. הוא היה דורש כבוד, לא משנה

כמה הוא לא היה ראוי לו.

אבל אני לא אבא שלי.

אני מהנהן ומרים את הבקבוקון אל שפתיי.

אני אתעלה עליו עשרות חונים.

הנוזל בוער כשהוא יורד לי בגרון, כה מבחיל עד שאני מפחד שהוא

יעלה בחזרה. אני משעין יד אחת על גב הכיסא שלי ומשתעל בחוזקה.

"וואו," אני מחניק. "זה היה... משהו."

"אפשר רק לקווה שזה היה משהו." איליי גורר את רגליו מסביב

לשולחן כדי להציץ בהערות של שאר ההילרים. "אין לנו מושג מה

לעשות בכך."

"אני יודע," אני אומר בנימה מרוחקת. "הייתי מודע לסיכונים."

זיכרון מאותו לילה מבזיק במחשבותיי – ההילרים, מתווכחים על

הסכנות; המלומדים מתחננים שנשמור את הכוחות שלנו לעצמנו. שמעת

את תחינותיהם כבר עשרות פעמים בעבר, מאז מצאתי את המכתב של

אבי ודרשתי להיפגש עם אלה שידעו את האמת על הכוחות. אבל אני

כבר גמרתי אומר.

קולו של איליי שקט. "ואם תחיה? ואם תהפוך לאליטה החזקה מכולן?" גבותיו הלבנות מתכווצות. "אתה לא יכול לעשות את זה." "אני המלך שלך," אני אומר בתקיפות. כל טיפה מהאכזריות שאבא דרש שאפגין מחלחלת אל דבריי. "אתם תצייתו לי, או שאכריח אתכם לציית." איליי נועץ בי מבט ארוך, אולי נזכר בתקופה שבה הייתי חלש, כחומר ביד היוצר. ואז, ב"כן, מלכי" שקט, הוא צועד לאחור ומצטרף אל עמיתיו ההילרים.

"הוד מלכותך?"

מבטי עולה אל המלומד שעוד משרבט דברים על נייר הקלף שלו. אני כובש אנחה. "לא, אין לי תסמינים כלשהם." "כאבי ראש?" הוא לוחץ, מתייחס לימים האחרונים. "לחץ בחזה? שיעול? אובדן זיכרון?"

"עברו שלושה ימים," אני עונה. "אני מרגיש בסדר גמור. ועכשיו, אם סיימתם לבדוק ולדקור אותי –" אני מצביע על נייר הקלף שהיה מפוזר על השולחן שלי – "יש לי עבודה לעשות."

ראשים נדים ברחבי החדר וכל אחד מהם קד לי בחוסר רצון. אני מתבונן כשמקבץ האליטות מתחיל להשתרך אל מחוץ לחדר העבודה שלי, אבל ההילר הראשי מתעכב. איליי מסתובב אליי לבסוף בתבוסה. "מי ייתן והמגיפה תחמול עליך, מלכי הצעיר."

דבריו נשארים בחלל האוויר הרבה אחרי שהוא הולך. אני נאנח אל הדממה שנותרה איתי ומתחיל להזיז את הניירת שפזורה על שולחני. רעד קל מזדחל במורד עמוד השדרה שלי.

אני מכחכח בגרון ותוהה במעומעם אם השארתי את החלון פתוח. "איזו עבודה אתה חייב לעשות?"

אני נבהל למשמע הקול השקט, ושוב למראה הזרה שממנה הגיע. אישה מסתכלת עליי, עומדת ליד האח המתפצחת, שערה בגון גחל גנוב. אני ממצמץ – פעם, פעמיים – כי אני בטוח שהיא פרי דמיוני. אולי המגיפה בכל זאת משפיעה עליי. שום דבר אמיתי לא יכול להיות כה נפלא.

אבל היא בכל זאת שם, עיניה החומות מרתקות אותי למקום. היא האישה היפה ביותר שראיתי מימיי והמשפט היחיד שאני מצליח לחלץ מפי הוא, "מה את עושה פה?" המבט השלֹו על פניה לא משתנה לרגע. "מספקת את הסקרנות המורבידית שלי." "את אחת ההילרים?" אני מנענע בראשי. "אני חושב שהייתי זוכר אותך."

"מה גורם לך לחשוב שאני לא מלומדת?" היא לא שואלת את השאלה באותה נימה ערמומית שפיידין הייתה עשויה לנקוט, או מעמידה פנים שהיא נעלבה, כפי שאנדי אוהבת לעשות. לא, המילים כנות, נימת קולה מסגירה רק סקרנות. אני מכחכח בגרון ומנסה להביע מעט הומור. "את לא נראית משעממת להחריד." "הממ." זה לא צחוק, אלא צליל שמבטא הבחנה. "אז, על מה אתה עובד?"

"אה." אני עדיין מתקשה לחשוב בצלילות. "עניינים של מלכים, בעיקר. אבל גם על כמה דברים... אישיים."

"אני לא אחטט כמו המלומדים," היא אומרת בפשטות. אני משעין את ידיי על השולחן וצוחק קלות. "נחמד לדבר עם מישוהו, למען האמת. אני בדרך כלל חולק את המחשבות שלי רק עם המכתבים שאני כותב. ככה..." אני משפשף את העורף. "ככה אני מנקה את הראש."

היא משלבת את אצבעותיה הדקיקות מול הבד השחור שעוטף אותה. "סיפרת למכתבים שלך מדוע רצית להידבק במגיפה שאתה לא יודע עליה דבר?"

"לא יודע עליה דבר?" אני צוחק שוב, למרות הכול. "עכשיו אני יודע יותר משאי־פעם ידעתי עליה. אני יודע איך המלומדים יצרו אותה לפני מאה שנה כדי לחזק את הצבא שלנו כנגד פלישות. ואז המגיפה התפשטה ברחבי אילייה, אולי בטעות ואולי לא." אצבעותיי מתופפות

על נייר הקלף המפוזר. "זה הרבה יותר ממה שהממלכה יודעת. הם לא אוהבים לחשוב על הטרגדיה, רק על מה שהיא העניקה לנו." היא נושפת חדות בצליל שקצת מזכיר צחוק. "זה מה שהם סיפרו לך?"

"מה עוד הם היו אמורים לספר לי?" אני שואל בזהירות. "אולי איך המלומדים הגדולים האלה יצרו את המגיפה הזו לפני מאה שנה."

אני מוריד את קולי בכובד ראש. נשען על המרפקים ומביט בה מעל לשולחן. "את יודעת משהו שההילדים האחרים לא יודעים." "לא קשה לדעת יותר מבני האדם."

קולה חסר ההומור מעלה חיוך על פניי. "טוב, יש גם בנות אדם בין ההילדים. עובדה שאת פה."

תווי פניה המאופקים כמו זזים קלות בפרץ פתאומי של רגש. ואז היא מהנהנת באופן כמעט בלתי מורגש.

יש באישה הזו משהו מסקרן ומשונה. קולה אדיש, ובכל זאת, דומה שהיא טורחת לומר רק מילים שמצדיקות את האוויר שהיא שואפת אליה. "לא עלה בדעתי לבקש את הפרטים," אני מודה לבסוף. "אני בטוח שזה מסובך מכדי שאוכל להבין את זה." "הממ." שוב אותו כמעט צחוק. "אני בטוחה."

דבריה מרחפים אל החלל בינינו ודממה גואה וכולעת אותם. אור האש מרצד על שערה האדמוני כשהיא נעמדת לפני השולחן שלי, דוממת עד גיחוך ובכל זאת רגועה באופן חסר מאמץ.

"סיפרתי למכתבים."

אני לא בטוח מדוע אני אומר את זה, אבל המילים השקטות בוקעות לפתע מפִּי.

הזרה לא פוצה את פיה, אבל עיניה החומות העמוקות מבטאות את סקרנותה.

"סיפרתי למכתבים למה נטלתי את המגיפה," אני מבהיר לה. "ביקשתי שיביאו לי מנה משופרת, כי הייתי צריך להציל את האליטות

מהכחדה. הכוח שלנו התמעט עם הזמן, הקדחת מצליחה להרוג אותנו בכל שנה, ועכשיו אני יודע שזה קורה מפני שהמגיפה לא הייתה מוכנה להפצה. אבל המלומדים ליטשו את מה שהם הפיצו לפני מאה שנה." צל צילו של שעשוע נופל על פניה.

"אז אני בודק מה קורה לאליטה שנוטלת עוד מנה," אני ממשיך בהחלטיות. "ואז אני אחזק את כל הממלכות עם המגיפה." היא שוקלת את דבריי לרגע. "אבל אתה לא היית חייב להיות האליטה שמסכן את חייו כדי לבדוק תיאוריה." "אני המלך," אני אומר בפשטות. "אלה התוכניות שלי לממלכה. זה היה רק הוגן, שאני אטול את המגיפה." "הממ."

אני מרים גבות בספקנות. "מה?" כתפיה מתרוממות קלות וצונחות שוב. זאת התנועה הראשונה שראיתי אותה עושה. "אתה פשוט לא נראה כמו הטיפוס שמשקר." "אה," אני מגחך, "את חושבת שאני משקר?" "אני חושבת שהמניעים שלך לא חסרי אנוכיות לגמרי," היא עונה בקול שקול.

"בסדר." אני בולע את הגאווה שלי ויורק את המילים. "אבא שלי תמיד חשב שאני חלש. הוא אמר לי את זה מדי יום. יכול להיות שמהו בי רצה עוד מנה, כדי שאוכל להיות הרבה יותר חזק משהוא היה אי פעם." אני ממשיך להביט בעיניה הישירות. "בדיוק כמו שאני רוצה להיות מלך הרבה יותר טוב ממנו."

היא מעבירה עליי את עיניה הכהות. "הממ. יש לך מספיק מהמגיפה הזאת כדי להדביק את שאר הממלכות?"

"לא צריך הרבה ממנה," אני מבטיח לה. "בצורתה המזוקקת, יש לנו בערך בקבוקון מלא מהנוזל הכהה. אבל המינון שוכלל לאורך השנים. צריך רק כמה טיפות, או חפץ שמכוסה בחומר."

היא לא מפספסת שנייה. "ומה יקרה כשלא תחיה למלוך על ערי האליטות האלה כמו שקיווית?"

"כשזה יקרה?" אני מפטיר צחוק מתוח. "לפחות תני לי הזדמנות לשרוד."

"הייתה לך הזדמנות," אומרת הזרה בפשטות. "הזדמנות לחיות חיים ארוכים, למעשה. אבל אתה בחרת באפשרות של העצמת הכוח שלך." אני מנענע בראשי לעברה. "אין לי ספק שאת הילרית. את נשמעת בדיוק כמו כל השאר." האצבעות שלי משחקות בנייר שנערם על השולחן שלי, ולו רק כדי שיהיה לי משהו לעשות. "אבל אני מרגיש בסדר. אני אהיה בסדר. אני בטוח בזה."

"אף בן אליטה לא נטל את המגיפה הזו. והיא לא תהיה טובה אליכם – לא עוד." היא מטה אליי את הראש שלה. התמיהה על פניה היא הרגש העז ביותר שפניה השלוות הפגינו עד כה. "הדרך בה תמצא את מותך היא תעלומה. אפילו בשבילי."

גם אני מטה את הראש לעברה. "את מורבידית למדי, הא?"
הבזק משועשע מאיר בעיניה. "אין לך מושג."
"איך קוראים לך?" השאלה שעמדה לי על קצה הלשון כל כך הרבה זמן מזנקת מפי.

היא צועדת אל הדלת ודומה שהיא מתחבטת, תוהה אם לענות לי או לא. ואז, בקול שקט ומהוסס, הזרה מגלה את עצמה.
"מארה."

פרק 4

מארה

החייל גורש לפינת חדרה של בלייר.
לני חולש על חלקה נדיבה בגודל של כמעט מטר, נשען על הקיר
ונועץ מבט מרוגז במטלה שלו, מעל למחסום הרהיטים שהיא ערמה
סביבו. שולחן מתנודד תחת משקלה של תיבה ענקית, בעוד שידת
הלכשה נשענת ברפיון על שולחן איפור עמוס ספרים. כל מה שהיא
הייתה צריכה לעשות הוא לחשוב, והחדר כמו ציית לפקודתה של
הטלקית והרכיב כלוב.

מוות נהנית למדי מהסיטואציה הדרמטית. בין המחויבות שלה
לשלוח נשמות לממלכת המתים (כמה סיפוק היא שואבת מהעובדה
שהעיסוק שלה נצחי), מארה בילתה הרבה מזמנה במעקב אחרי זוג
הנשמות מלאות הטינה האלה. המלך אומנם היה זה שדרבן אותה לצאת
מממלכת המוות מלכתחילה, אבל שתי הישיות המתקוטטות הצליחו
להפוך את אילייה לנסבלת הרבה יותר.

מוות מקיפה את החדר, גלימתה מזדחלת על הרצפה וחיוך מאיים
לעלות על שפתיה.

נגזר עליהם להיות ביחד.

”ככה את מודה לי אחרי ששמרתי על הדלת שלך כל היום?”
בפעם התריסר, לני מנסה ללכוד את תשומת ליבה של בלייר,
שמתבטלת לה על המיטה. היא נשענת על אחד המרפקים שלה ונראית
אדישה לגמרי, כשהיא מעלעלת בספר על גבי הרהיט היחיד שלא עומד
כרגע בדרכו של האסיר שלה. המיטה הרחבה מכוסה בשמיכת טלאים

בגון שזיף ועמוסה בכריות (הן רכות למדי – מוות בדקה). אז אפשר להבין מדוע בלייר עדיין לא זוה מחיבוקה הרך מאז לני ליווה אותה לפה הבוקר.

מארה, לעומת זאת, לא יכולה להרשות לעצמה לנוח – לא שהמתים זקוקים למנוחה, בכל מקרה. זו בלי ספק משימה תובענית, ללהטט בסקרנות בין שלוש נשמות חיות, לצד אסופה של נשמות מנוחות. היא משאירה את בני האנוש המסוכסכים לריב בחצר האימונים (אתם רואים? לפעמים היא מסוגלת לכבד את פרטיותם של אחרים), כדי להתוודע סוף-סוף אל המלך.

היא לא הפסיקה לחשוב על השיחה שהייתה להם, או על איך עיניו הירוקות התקמטו בכנות – לא שמארה אי-פעם תודה בשטות שכזאת. ברור לה שהמלך הוא שוטה מלא תקווה – מסוכנת – שנטל מנה מהמגיפה הזו שהוא לא מבין. אין דבר כזה, 'מנה מושלמת של כוח טהור'. אי אפשר לשלוט בשום דבר כה אימתני. עובדה שמוות יודעת ממקור ראשון.

הוא ימות. ומוות תפקיד את נשמתו בממלכת המתים. היא מחליטה שלא לחשוב על זה יותר. לא על הנחישות חסרת הטעם של המלך לחיות, או על הקושי שבו היא נזכרה בשמה. חיים שלמים עברו מאז נאלצה להגות את הכינוי האינטימי. אבל היא עשתה זאת כמתנת הפרידה שלה למלך. הוא לא יישאר בסביבה עוד הרבה זמן לבטא אותו בקול – אבל מארה תהיה פה בפעם האחרונה שהוא יעשה זאת. היא רוצה לחזות בנשימה האחרונה שלו, ובכל נשימה בין לבין. למרבה הצער, העניין שלה באיש הצעיר רק הלך והחריף. אולי אילייה תהפוך שוב לביתה, בזמן שהיא משגיחה על שלוש הנשמות האלה, ולו רק לזמן מה.

"בסדר, נמאס לי." לני מתרחק מהקיר, צועד קדימה וממלא את שלושים הסנטימטרים האחרונים שנשארו במקום שלו. "אני מחטט לך בדברים."

זאת יוזמה מפתה שמושכת אליה את מארה. היא נשענת מעל

למחסום, מתכוננת בחייל פותח מגירת שולחן ומציץ בבלגן שנמצא בפנים. מוות מתקרבת אל ההיפּר (היא עדיין לא הבינה את מהות הכוח הזה) בבחילות נרגשת. הוא לא הצליח להבחין בה שוב, אז היא מחכה, ובה בעת נלחמת ברצון לגנוב את תשומת ליבו. "אוקיי, ובכן, די ברור שסדר הוא לא הקטע שלך," לני ממלמל. "או אדיבות. או הימנעות מלקחת אנשים בשבי."

הוא מחטט בגבב כלי הכתיבה ופיסות הנייר עד ש – "הי, לא חשבתי שיהיה לך משהו כפי," הוא נושף כלא מאמין ואז שולף כדור סגול מהמגירה. הוא מקפיץ אותו על חלקת הרצפה הקטנה שלו, ומסתכל עליו חוזר אל כף ידו בצייתנות. "הכדור הזה מעורר בי יותר מדי שמחה – אין סיכוי שהוא שלך. יכול להיות שהאסיר האחרון שלך השאיר אותו פה?"

יש סיכוי שמוות עוד תחשוב שהחייל הזה מצחיק. הוא שוב מקפיץ את הצעצוע החדש. "מגיפות, את באמת אוהבת סגול, הא –?"

הפעם, הכדור עף לעבר הפנים שלו. לני מקלל כשהוא מתנגש לו באף. ואז הכדור עוזב אותו, אחרי שזומן אל כף ידה המחכה של בלייר. היא מרימה מבט בזעף קל, ומסך של שער לילך גולש מעל לכתפה. "תמשיך לדבר, תפוזון. הפינה שלך רק תלך ותצטמק."

(מוות לא יכולה להחליט אם היא מעריכה את האישה הזו או סולדת ממנה בלהט. בכל זאת, זו בעיית מקרה נפוצה בכל הנוגע לבני אנוש.)

הרהיטים חורקים על רצפת העץ כשבלייר מזיזה אותם לעבר החייל בכוח המחשבה. מוות רוכנת מעל למחסום ההולך ומתהדרק, ורואה שהתיק שנח למרגלותיו תופס מחצית ממקום העמידה שלו. לני רק מטה את ראשו לאחור על הקיר בתבוסה. "בסך הכול נכנסתי לפה כדי לדבר איתך על סידורי השינה שלנו, ואת –"

"פתרתי את הבעיה," בלייר מסיימת בזחיות. "אתה יכול לישון שם."

ייתכן שמארה מרחמת על החייל. הוא צוחק בחוסר אונים. "לישון
פה? במטר – סליחה – בשני שליש המטר שיש לי מהרצפה?"
הטלקית סוגרת את הספר שלה בבת אחת. דומה שמצוקה של אחרים
היא מטרד בעיניה. מוות מזדהה עם ההרגשה. "אתה תמיד יכול ללכת
לישון בחדר שלך, חייל. אני לא מכריחה אותך להישאר פה."
הוא מצביע על המחסום הלא יציב. "את כן, בעיקרון."

"אל תנסה להתחכם, תפוזון," היא נושפת ברוגז. "זה לא מתאים לך."
לני נאנח ומשעין את זרועותיו על השידה. מוות עושה כמוהו.
הפעולה נראית לה אנושית למדי, אבל היא בכל זאת לא מעוניינת
לשנות את תנוחתה.

"תראי," החייל רוטן, "כבר עברנו על זה. המלך ציווה עליי לשמור
עלייך בכל רגע נתון, וזה אומר שאני צריך לישון איתך באותו חדר.
הייתי מעדיף לישון במגורי המשמר הקיסרי." הוא מדגיש את דבריו
ב"תאמיני לי", ליתר ביטחון.

אבל כבר מאוחר מדי. בלייר שוב שמחה להתעלם ממנו.
כן, אין רגע דל עם שני אלה.

לני ממלמל לעברה קללות ומתחיל לחטט שוב במגירת השולחן.
פיסת נייר קלף מקומטת וחתוכת פחם, מחולצות במהרה מהבלגן
ומונחות מעל לשידה. מארה וזה הצידה, משנה את העמדה שלה. החייל
לא מתייחס אליה.

(היא מאוכזבת. אבל לא ממש בטוחה למה.)

לני משרבט הודעה מהירה על הנייר המצהיב ומקפל אותו למעין
דאון. מוות בוחנת את היצירה בספקנות בריאה. הוא עוצם עין אחת,
מכוון לפניה של בלייר, ומעיף את הפתק.

היא כמעט נוהמת עליו, כשהחוד של הנייר המקופל משייט באוויר
ופוגע לה במצח. "אתה רוצה להיקבר מתחת לערמת הרהיטים?"
"לפחות תקראי קודם את הפתק," הוא אומר, נעלב.

מוות נעמדת מאחורי המיטה, משתהה מעל לכתפה של בלייר
כשהיא פותחת את נייר הקלף בנשימה נרגזת.

לֹאֲרִי אֹאֲרִי
כְּפֹג הַרְאִיִּים לִי מֵאֲרֵג גְּאֻלֶּה
אֲנִי אֲזִיֵּא לֶךְ מֵאֲפִי קִינְמוֹן, סֵלֶקֶט רוֹזֵיג

טקטיקה מעניינת, מארה חושבת לעצמה.
בלייר רק בוהה בפתק, שכנראה לא עושה עליה רושם. "זאת ההצעה
הגדולה שלך?"

"מאפי קינמון הם מצרך מבוקש מאוד."
"ובכן, הם לא צריכים להיות." הטלקית הרודנית מקמטת את הפתק
בידה. "הם בינוניים, לכל היותר."
"סליחה?" לני שואל כלא מאמין. "בינוניים? באמת אין לך טיפת
אושר בלב, הא?"
זאת שאלה טובה. מוות מסתכלת על בלייר ומחכה לתשובה שלה.
"בסדר."

הרהיטים זזים, חורקים על הרצפה כשהם נסוגים לאחור. מעבר ברור
נפתח מהפינה הצפופה, אבל הן מארה והן החייל מופתעים משיתוף
הפעולה הפתאומי שלה. "בסדר, מה? את משחררת אותי?" הוא שואל
בספקנות.
הטלקית מרימה לעברו את האף. "לך תמצא לי מאפי קינמון לא
בינוניים."

"אה, המאפים של גייל הם ההפך הגמור מבינוניים."
"עוד נראה." היא מחייכת וחושפת את הניבים החדים שלה. "ועכשיו,
קישטה."

הם ממשיכים להחליף מהלומות מילוליות עוד כמה רגעים, עד
שלני סוף-סוף חומק מהחדר ונועל מאחוריו את הדלת. מוות יוצאת
בעקבותיו, השיעמום שלה מכוון אותה כמו מצפן אל מה שעשויה
להיות חוויה מבודדת. המסדרונות מלאים משרתים ממהרים, וחיילים
מעומלנים שעומדים על המשמר לאורך הקירות. לני מזדקף קלות
בנוכחותם. הוא נראה בעיניה כאדם האוהב את התפקיד שלו בארמון,

אולי מפני שהוא מעניק לו תחושת כוח. וכוח הוא בדיוק מה שבלייר רמזה שאין לו.

כמובן, זאת רק המסקנה שמוות הגיעה אליה. אם כי היא מתגאה בעובדה שהיא טועה רק לעיתים רחוקות. כשמתים, כבר אי אפשר להסתיר שום דבר, והאימא של הקיום הזה נעשתה טובה למדי בפיענוח החיים.

כשהיא נכנסת אל המטבח המחניק, מארה מבינה שאין לה שום בעיה לא לחזור לפה שוב. המקום צפוף וחם ואלמלא היא כבר הייתה מתה להפליא, היא כנראה הייתה מרגישה כאילו היא עומדת למות. הכול פה דביק – כולל האוויר. מוות לא בקטע של דברים דביקים. לשמחתה, הביקור של לני אצל גייל קצרצר, אף על פי שהיא מהססת לתת לו את שני המאפים הנחשקים. אבל למשמע דרישתה של בלייר ארצ'ר (שמה המלא התגלה בעקבות קצת חיטוטים מפוקפקים), הטבחית פולטת צחוק שמעלה סומק ורוד מתחת ללחייה מוכתמות הקמח. "הו, היא לא תאהב אותם, מתוק", גייל מבשרת לו. "משהו בשילוב התבלינים שלי."

דבריה לא אומרים הרבה ללני – הוא גבר, ככלות הכול. מרביתם לא בורכו בנטייה הנפלאה של הרהורים לשם ההנאה. אבל מוות, אישה שכמהה למצוא משמעות בכל דבר, תוהה על טיב הקשר בין הטלקית לטבחית הזו.

לשמחתה, נחיל של משרתות דוחק את לני החוצה אל המסדרון, המאפה המבריק בידיו. הוא עושה את המסע בחזרה אל הכלוב שלו בחוסר רצון מוצדק. היא צועדת מאחוריו בקצב פסיעותיו הנוקשות, ומביטה בשמיים זרועי הכוכבים שמכסים את אילייה מעבר לקיר החלונות שמקשט כל מסדרון. היום הראשון שלה בחזרה בממלכה הזו מגיע לסיומו.

מארה מטופפת בכף רגלה אל מול הדלת הנעולה שאליה חזרו, מסתכלת על המלווה שלה, המחפש נואשות את המפתח באחד משלל הכיסים במדים שלו. למזלו של לני, הוא שולף את הברזל המחושל

מכלאו המעומלן לפני שהשריר בעין שלה מתחיל לקפוץ. שום דבר טוב לא קורה ברגע שהעצבנות שלה מתגלמת בסממנים פיזיים. "אוקיי, אני אסתכל עלייך אוכלת אותם, כי אין סיכוי שאת יכולה לטעום משהו טעים כל כך ובכל זאת להמשיך לעשות לי פרצופים –" החייל נכנס לחדר ומוצא את עצמו בוהה במיטה הריקה. הממ.

מוות משלבת את זרועותיה.

זאת בהחלט תפנית לא צפויה.

עיניו מטיילות בתזזיתיות בחלל החדר, מגלות שכל רהיט חזר למקומו המקורי. התיבה, השירה, השולחן, שולחן האיפור – כל אחד צמוד לקיר שלו. אח האבן ניצבת מול המיטה הלא מוצעת, הממוסגרת בין שני וילונות.

"בלייר?" החייל קורא, אבל ללא הועיל.

הוא לא זוכה למענה מתנשא כלשהו.

הטלקית איננה.

ואיתה, הסתלקה גם אדישותה של מוות.

היא מחייכת.

לרכישת הספר המלא לחצי כאן